

Miquel Àngel Riera, el valor d'escriure humilment per la història

Miquel Àngel Riera vol una crítica rigorosa

El poeta manacorí acaba de publicar a Proa la seva cinquena novel·la "Els déus inaccessibles"

Barcelona / Pilar Caballero

◇ L'escriptor mallorquí Miquel Àngel Riera ha presentat aquesta setmana a Barcelona *Els déus inaccessibles*, la seva cinquena novel·la, editada per Proa. El poeta i novel·lista va tenir amb els mitjans de comunicació un llarg diàleg en què l'accent no va ser només les peculiaritats de la seva obra, per la qual ha rebut els premis de la Crítica Serra d'Or de 1975 i 1984, el Sant Jordi de 1975 i 1984, el Sant Jordi de Narrativa de 1979, entre d'altres. Des del seu racó de Manacor, Miquel Àngel Riera ha fet una llarga mirada al present literari català, que va exposar amb una aclaparadora senzillesa.

"Hi ha una inèrcia d'actitud benevolent per les obres en català que perjudica la cultura catalana. No hi ha un suficient nivell d'exi-

gència ni per part d'alguns escriptors ni de les editorials i precisament ara és el moment de demostrar que tenim una literatura inventariable a nivell universal", va explicar en to pausat i allunyat de qualsevol afectació.

En la mateixa línia crítica va rebutjar la proliferació de premis literaris i la utilització de pseudònims que amaguen els noms més coneguts. "Considero més honest que els premis siguin per ajudar a conèixer els nous valors i no per ser col·leccionats per aquells que ja en tenen. Els pseudònims són una mostra de vanitat que ofèn el jurat. Jo vaig concórrer al Sant Jordi perquè era l'única manera de donar-me a conèixer, ara ja no ho faria", va dir.

L'escriptor va demanar rigor a la crítica a l'hora de judicar la seva obra, "un tracte gairebé cruel". "Encara que aquest judici

no farà passar a un segon pla la meua serietat ni el respecte per la cultura catalana, a la qual incorpore un producte", va matisar. Miquel Àngel Riera, que es planteja la literatura de forma vital i com a component important de la seva vida, viu lluny, i no només físicament, dels plantejaments professionals. "He restringit la meua producció perquè de cap manera vull sacrificar la qualitat de la meua obra. No formo part del col·lectiu d'escriptors i sento un rebuig instantani per l'excessiva utilització de la paraula escriptor. M'escandalitza com es defineixen com a tals gent amb una obra mediocre i immadura".

L'estreta relació entre la publicació i els guanys econòmics, entre el fet d'escriure i de cobrar, és una altra circumstància que fereix la sensibilitat d'aquest home delicat i educat fins a

extrems poc habituals. La seva vanitat, allunyada dels seus aspectes més mesquins, seria en tot cas la gran vanitat de transcendir "Jo escric per la història", diu, "una compensació a curt termini no compensa en realitat. Crec que no escriuria si no tingüés l'esperança que el llibri sigui viu quan jo mori".

Els déus inaccessibles és la història d'un jove capellà, bon coneixedor dels clàssics grecs i llatins, la lectura dels quals l'ha portat a un procés de profanització. Al poble on viu arriba un adolescent que representa la gràcia que ell ha fet seva a partir de les lectures apassionades. "Nada se puede contra el ángel" és la cita de Jorge Guillén que serveix al novel·lista per explicar el gran influx de la bellesa i la resposta física, encara que no de procedència sexual, davant dels fenòmens estètics.

G. G. 87 "Diari de Barcelona"